

► 13 Septiembre, 2016

ENTREVISTA

MARICEL CHAVARRÍA
 Londres. Enviada especial

“A l’Orfeó no li cal un gran canvi, només anar més enllà”

Simon Halsey, director de l’Orfeó Català i assessor artístic del Palau

El que identifica el nou director de l’Orfeó Català, Simon Halsey (Londres, 1958), no és que estigui al cim de la direcció coral –és director del cor de la London Symphony i del de Birmingham, del cor jove dels Proms, i fins ara del cor jove de la Filharmònica de Berlín, a més de ser honorífic del cor de Ràdio Berlín–, sinó el fet que conserva aquella il·lusió dels nens que canten junts. Sens dubte és un mestre inspirador. Se li veu als ulls quan arriba a aquesta entrevista, en un cafè londinenc, directe des de Birmingham. Ha assajat per als Proms amb 300 nens. “Cada any seleccionem joves de cors de tot el país per a una gran i única actuació. Arriben aquesta tarda en vuit autobusos per al concert de la nit, que es veurà per televisió”.

Quina impressió li fa la tradició coral catalana?

A Catalunya passa una cosa semblant a Anglaterra: hi ha cors professionals reconeguts, però no gaires. La BBC en té un amb 24 cantants, els únics del país amb contracte. I hi ha el Tallis, amb només 16. La tradició és amateur i es nodreix de les escoles i universitats. És a Alemanya on funciona com una cosa professional, perquè, vejam, quantes companyies d’òpera té la Gran Bretanya? Cinc? 200 persones canten als seus cors, mentre que Alemanya té aquesta quantitat només comptant-hi Berlín. Resumint, que la situació del Palau de la Música m’és familiar. El meu pare era un famós director de cors... quan tenia 25 anys vaig assistir a una conferència on hi havia tots els grans noms, desesperats perquè la música coral es moria. I van decidir que cadascú havia de fer alguna cosa. Jo vaig iniciar una comunitat a Birmingham amb un cor enorme, i vaig instaurar la idea que les orquestres simfòniques necessiten cors joves. Al cap de 30 anys, totes les del país en tenen. I el govern només els dona diners si tenen programes educatius. Les orquestres han vist que era més pràctic educar a través de les veus més que dels instruments. I per això em van cridar de la Filharmònica de

Simon Halsey durant un esmorzar amb La Vanguardia a Londres

Berlín. En general em contracten per reformar un cor adult i muntar un projecte educatiu. Però al Palau tenen cor adult, que necessita, sí, fer un pas endavant però que no comença de zero, i després descobreixo que ja tenen una escola coral i cors de joves! Jo no és que necessiti una altra feina, però...

No la necessita pas.

Però ja no tinc Berlín. I m’acabo de casar. La meua dona volia que agafés un projecte nou per la nova etapa junts. A més, quan tens cinquanta anys i vens del nord d’Europa gaudeixes d’una mica de sol. Quina calor més meravellosa! Aquesta setmana començarem a buscar pis.

Volem viure al mar! D’altra banda, he treballat durant anys a Gal·les i Escòcia i, tot i que vaig néixer a Londres, fins ara no havia treballat a la ciutat. I m’adono de fins a quin punt la Gran Bretanya està centralitzada. A Londres no s’assabenten de res del que passa a fora, i als de fora els queda molt lluny la capital. Comprend, doncs, la necessitat dels escocesos de ser ells mateixos. En un món perfecte, la diversificació era possible perquè estàvem sota el paraigua de la UE, però el Brexit és un desastre. Tot allò en què he cregut al meu país s’ha tornat negatiu. I ja sé que el paral·lelisme no és exacte, però entenc la necessitat dels cata-

lans de ser ells mateixos. I tenir un cor que representa això. Instintivament ho he comprès.

La seva feina és ajudar a elevar la veu, per dir-ho així?

M’agraden els principis fonamentals de l’Orfeó. Ha de ser una fàbrica potent per a la música catalana, que no vol dir estreta: acabo d’encarregar al compositor nord-americà David Lang una peça en català, perquè la seva mare va viure a Barcelona. Això animarà compositors i directors catalans. Necessitem difondre’ns més a Espanya, al món... i jo puc aportar els meus contactes internacionals.

Quins contactes? Ens visitarà més sovint Simon Rattle, ara que assumeix la direcció de la London Symphony?

Hí haurà més intercanvis amb la London Symphony. Si anem al Brexit, el meu deure és portar els cantants britànics a Berlín, a Barcelona... intentar entomar aquest desastre. Aquest encàrrec de què parlem tindrà *premières* a Londres, Berlín, Barcelona i Nova York. Això ja posa el Palau a la primera divisió de la música internacional. Per això és tan important que gent com Rattle vingui més sovint. El Palau ja ho està fent bé. No caldrà una revolució, només anar més enllà.

Hauria acceptat el càrrec si el Palau no tingués les temporades que té?

Són bons programant. Aquestes sèries que fan són perfectes, Dudamel venint aquests anys seguits... fa sensació de família. A més aquests són els meus col·legues favorits.

Vostè és l’home invisible treballant amb els grans noms.

Jo tenia 25 anys quan Rattle em va dir “no siguis director d’una orquestra de segona, hi ha feina pre-

parant cors per a orquestres”. Sóc l’home invisible, sí, però als millors llocs: els Proms, la Filharmònica de Berlín, la de Viena, el Palau de la Música... No hauria estat possible sense especialitzar-me. Als Proms no sortiré per la tele però el que compta és que hi haurà 300 adolescents motivats. Tant és que dirà el Times. No és el que em mou.

Què implica que vostè sigui assessor artístic del Palau?

Tinc trenta anys d’experiència, he treballat en una desena de països, conec el repertori, la gent, sé com fer que funcioni un programa educatiu. Puc aportar idees... Aspiro a una vida simple però tendeixo a complicar-me-la, i quan van venir a buscar-me tan entusiasmat no vaig poder-m’hi negar. M’hi estaré dotze setmanes l’any, treballaré cada projecte, escolliré la peça, veuré què és el que no funciona...

Necessita una renovació de gent, l’Orfeó?

LA SEPARACIÓ DE LA UE

“Si tirem endavant el ‘Brexit’ el meu deure és portar els cantants britànics per Europa”

ENCÀRREC MUSICAL EN CATALA

“Hi haurà una estrena de David Lang que posarà el Palau a primera divisió al món”

No treballa així. Hi haurà gent que preferirà marxar, i encara hi a espai per a més gent... Jo m’involucraré en l’escola coral, espero que quan es graduïn vulguin unir-se a l’Orfeó, i que al cap de dos anys la gent comenci a trucar a la meua porta.

I el Cor de Cambra?

Tot cor professional ha de justificar la seva existència a través de la qualitat. El Cor de Cambra té potencial però necessita una altra visió. Arribarà. Farem sèries de programes a cappella amb grans directors internacionals. I veurem en què es poden especialitzar: catalana, espanyola, Renaixement... És un món on no hi ha lloc per grups no especialitzats. ●